

Týden prázdnin

„Kde je mapa?“ zeptal se Julián. „Máš ji, George? Prima! Kde ji rozložíme?“

„Na podlaze,“ navrhla Anna. „Z mapy se čte nejlíp na podlaze. Odstrčím stůl, aby nám nepřekážel.“

„Potichu,“ strachovala se George. „Táta je v pracovně. Víš, jak vyvádí, když mu někdo nad hlavou dělá rámus!“

Všichni se zasmáli. Georgein otec nesnášel, když ho někdo rušil při práci. Při každém hlasitějším zvuku se hned vyřítit z pracovny.

Děti odstrčily stůl a rozložily mapu na zem. Tim se podívil, když viděl, že jeho kamarádi klečí na podlaze, a zaštěkal. Myslel si, že je to nějaká nová hra.

„Ticho, Tíme!“ okřikl ho Dick. „Víš, že jsi už měl dneska kvůli tomu svému štěkání problémy. A přestaň mi rejdít ocasem po obličejí.“

„Haf,“ štěkl Tim a lehl si na mapu.

„Vstaň, ty blázne,“ okřikl ho Dick. „Nevíš, že spěcháme? Musíme si rozmyslet trasu k Buřince...“

„Buřinka – to je krásné jméno!“ řekla Anna. „To je ten kopec, kam vyrážíme?“

„Ano,“ přisvědčil Julián, který pozorně hleděl do mapy. „Je to blízko jeskyní, které chceme vidět – a kousek odtamtud je motýlí farma a...“

„Motýlí farma!“ podivila se George. „Co to je?“

„Co myslíš?“ řekl Dick. „Farma na motýly! Pověděl nám o ní Toby, náš kamarád ze školy. Bydlí kousek odtamtud. Říkal, že je to hrozně zajímavé místo. Pěstují tam motýly a mûry z vajíček a prodávají je sběratelům.“

„Vážně?“ divila se Anna. „No, měla jsem doma housenky. Bavilo mě pozorovat, jak se proměňují. Bylo to jako malý zázrak, když z kukly vylétl motýl nebo mûra. Ale motýlí farma... Opravdu se tam můžeme jít podívat?“

„Ano. Toby říkal, že ti lidé, kteří farmu vedou, ji rádi každému ukážou,“ odpověděl Julián. „Na vrchu Buřinka se vyskytují vzácní motýli – proto mají farmu právě tam. Chytají motýly do sítěk, a v noci zase loví mûry.“

„Zní to zajímavě,“ souhlasil Dick. „Jeskyně, motýlí farma, Toby...“

„A hlavně – Správná pětka je zase pohromadě a má před sebou sedm sluneěných prázdninových dní!“ radovala se George a vesele poplácala Tima. „Ať ůijí svatodušní svátky! Dobře ůe mají naše školy volno ve stejné době!“

George a její bratrance a sestřenice se natáhli na podlahu. Pozorně hleděli do mapy a ukazovali si, kudy vede jejich trasa. Z pracovny Georgeina otce se náhle začal ozývat rozzloběný hlas.

„Kdo mi uklízel stůl? Kde jsou ty papíry, co tam ležely? Fanny! Fanny – pojď sem!“

„Volá mámu, jdu pro ni,“ řekla George. „Vlastně ne – odešla na nákup.“

„Proě nemůžete nechat moje věci na pokoji?“ rozčiloval se strýěek Quentin. „Fanny! FANNY!“

Pak se dveře od pracovny rozlétly a hartusící pan Kirrin se vyřítil ven. Děti, ležících na podlaze, si však nevšiml, zakopl o ně a svalil se na zem. Tim začal nadšeně štěkat a hned se na Georgeina tatínka vrhl. Myslel si, že si s nimi přišel hrát!

„Propána!“ vykřikla George, když na obličejí ucítila otcovu ruku. „Co to děláš, tati?“

„Strýčku Quentine, nezlob se, že jsi přes nás upadl!“ omlouval se Julián. „Zavři pusu, Time – to není žádná hra!“

Pomohl strýčkovi na nohy a čekal, co se bude dít. Strýček si oprášil šaty a zíral na Juliána. „To musíte ležet na podlaze? Buď zticha, Time! Kde je matka, George? Vstaň, proboha! A kde je Joanna? Jestli bude pořád uklízet můj stůl, dám jí výpověď!“

Kuchařka Joanna se objevila ve dveřích. „Co se to tady proboha děje?“ řekla a otřela si zamoučené ruce do zástěry. „Ach, promiňte – nevěděla jsem, že jste tu taky. Já...“

„Joanno – neuklízela jste zase můj pracovní stůl?“ spustil strýček Quentin zhurta.

„Ne. Ztratilo se vám něco? Netrapte se tím, já vám to najdu,“ odpověděla klidně Joanna. Byla na zvláštní způsoby pana Kirrina zvyklá. „Zvedněte tu mapu a dejte ji na stůl,“ řekla dětem. „A ty přestaň štěkat, Time. George, uklidni to zvíře, nebo z toho rámusu tvého otce trefí šlak!“

„Má radost, že jsme zase všichni pohromadě,“ vysvětlovala George a odvedla Tima na zahradu. Ostatní se s hihňáním pustili za nimi. Julián nesl mapu.

„Měli bychom vzít strýčka mezi nás,“ poznamenal

Dick. „Za chvíli by byl dům vzhůru nohama! Tak, Juliáne, víme, kudy se dát? A kdy vyrazíme?“

„Máma jde,“ řekla George, která zahlédla, jak se k bráně blíží postava s košíkem.

Julián běžel otevřít. Měl svou laskavou, usměvavou tetu moc rád. Teta se na všechny usmála.

„Tak co, už jste se rozhodli, kam vyrazíte a co si vezmete s sebou? Bude krásně, můžete tábořit venku. Letošní svatodušní svátky se myslím opravdu vydaří!“

„Taky myslím,“ souhlasil Julián, vzal od tety košík s nákupem a zanesl ho dovnitř. „Vyrazíme na vrch Buřinku. Na jeho úpatí mají statek Tobyho rodiče. Toby nám půjčí všechno, co budeme na kempování potřebovat.“

„Aspoň nebudeme muset vláčet stany, matrace a další věci na kolech,“ dodal Dick.

„Výborně!“ řekla teta Fanny. „A co jídlo? Předpokládám, že si ho obstaráte u Tobyho na statku.“

„Ano,“ přitakal Julián. „Samozřejmě že se nenecháme živit, ale můžeme si od nich koupit vajíčka, mléko nebo chleba. A Toby říkal, že už dozrávají jahody!“

Teta Fanny se usmála. „Dobře, o jídlo se tedy nemusím starat. A navíc budete mít s sebou Tima, aby na vás dohlédl. Vid', Time? Že se postaráš, aby se děti nedostaly do maléru?“

„Haf,“ štěkl Tim hlubokým hlasem a zavrtěl ocasem. „Haf.“

„Tim je kamarád,“ řekla George a pohladila ho. „Kdybychom tě neměli, určitě bychom se nesměli vydat tak daleko!“

„Strýček Quentin vyrazil na válečnou stezku, teto Fanny,“ ozval se Dick. „Chce vědět, kdo uklízel jeho pracovní stůl. Vyřítel se z pracovny, nevšiml si, že ležíme na zemi kolem mapy, a svalil se přes nás.“

„Ach bože,“ vzdychla teta. „Radši mu ta lejstra, co ztratil tentokrát, půjdu najít. Určitě zapomněl, že ho včera večer popadla uklízací mánie a stůl si uklidil sám. Nejspíš ty svoje důležité papíry hodil do koše.“

Všichni se dali do smíchu a paní Kirrinová pospíchala do pracovny.

„Jdeme se připravit,“ rozhodl Julián. „Moc toho nepotřebujeme, když nám Toby pomůže. Samozřejmě větrovky – ty si ji, Time, taky nezapomeň,“ usmál se na psa. „A svetry. A jednu nebo dvě mapy.“

„A baterky,“ připomněla Anna. „Chceme přece prozkoumat ty jeskyně. Měli bychom si vzít i plavky, kdybychom náhodou objevili nějakou vodu, kde by se dalo koupat. Je krásně teplo.“

„A svíčky a zápalky,“ dodala George a plácla se přes kapsu na džínách. „Joanna mi dala tři krabičky. A vezmeme si nějaké sladkosti.“

„Jasně,“ souhlasil Julián. „Tu plechovku větrových bonbonů. A mohli bychom si vzít i náš malý tranzistorák.“

„Bezva nápad,“ zaradovala se Anička. „Můžeme poslouchat naše oblíbené pořady a zprávy. Noviny tam asi nikde neseženeme.“

„Jdu vyndat kola z kůlny,“ oznámil Julián. „A ty, Dicku, dojdi k Joanně pro sendviče. Řekla, že nám nějaké udělá, protože k Tobymu na statek dorazíme až po obědě. Určitě budeme mít hlad!“

„Haf,“ štěkl Tim, který slovu hlad rozuměl až moc dobře.

„Chce nám připomenout, abychom nezapomněli na jeho suchary,“ zasmála se Anna. „Hned pro nějaké doběhnu, Time – i když si myslím, že se určitě podělíš o jídlo se psy na statku.“

Joanna připravila dva balíčky sendvičů, koláč a dvě láhve oranžády. „Tady to máte,“ řekla a podala jídlo Dickovi. „Když to všechno spořádáte, určitě hlad mít nebudete. A tady jsou Timovy suchary – a kost.“

„Jsi hvězda, Joanno,“ řekl Dick, objal kuchařku a dal jí velkou pusu. Joannu Dickův nenadálý projev vděčnosti potěšil. „No, už se nás brzy zbavíš. Máme před sebou celý týden – a krásné počasí k tomu!“

„Hod'te sebou!“ pobízela ostatní Julián. „Kola jsou připravená. Naštěstí ani jedno není píchlé. Přines mi, Dicku, větrovku, prosím tě.“

Za několik minut bylo všechno naložené na nosičích. Tim zkontroloval, že nechybějí ani jeho suchary a kost. Očichal všechny balíčky, až narazil na známou vůni. Vrtěl ocasem a radostně pobíhal kolem dětí. Správná pětka je zase pohromadě – a nikdo neví, co je čeká. Tim byl připravený na všechno!

„Šťastnou cestu, děti,“ řekla paní Kirrinová, která se s nimi přišla rozloučit k bráně. „Juliáne, postarej se o děvčata – a Time, ty dej pozor na všechny!“

Najednou se v okně objevil strýček Quentin. „Co je to za rámus?“ spustil. „Aha, konečně vyrážíte, co? Aspoň tu chvilku bude klid a mír. Mějte se hezky a dávejte na sebe pozor!“

„Dospělí si nikdy neodpustí, aby nám nedali spoustu

užitečných rad,“ zasmála se Anna, když Pětka nasedla na kola a zazvonila na rozloučenou. „Hurá – konečně sami – jen s Timem. To je nádhera!“